

der mellem Frankrig og den pågældende stat er indgået en overenskomst om administrativ bistand til bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse, eller en traktat, der indeholder en klausul om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet — nægtelse af fritagelse for to selskaber hjemmehørende på De Britiske Jomfruøer — pligt til at betale skatten for solidarisk hæftende debitorer, som er juridiske personer med hjemsted i Frankrig

Konklusion

Artikel 64, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at artikel 63 TEUF ikke er til hinder for anvendelsen af en national lovgivning, der eksisterede den 31. december 1993, som fritager selskaber, der har deres hjemsted i en af Unionens medlemsstater, fra en afgift på handelsværdien af fast ejendom beliggende i denne medlemsstat, og som for et selskab, der har hjemsted i et oversøisk land eller territorium, betinger denne fritagelse af, at der mellem den pågældende medlemsstat og det pågældende territorium er indgået en overenskomst om administrativ bistand til bekæmpelse af skattesvig og skatteunddragelse, eller af, at disse selskaber i medfør af en traktat, der indeholder en klausul om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, ikke må undergives en hårdere beskatning end den, der gælder for selskaber, der er etableret på medlemsstatens område.

(¹) EUT C 312 af 19.12.2009.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 5. maj 2011 — Shirley McCarthy mod Secretary of State for the Home Department (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supreme Court of the United Kingdom — Royaume-Uni)

(Sag C-434/09) (¹)

(Fri bevægelighed for personer — artikel 21 TEUF — direktiv 2004/38/EF — begrebet »berettiget person« — artikel 3, stk. 1 — statsborger, der aldrig har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, og som altid har haft ophold i den medlemsstat, hvor vedkommende er statsborger — betydning af at være statsborger i en anden medlemsstat — rent intern situation)

(2011/C 186/08)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Supreme Court of the United Kingdom

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Shirley McCarthy

Sagsøgt: Secretary of State for the Home Department

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Supreme Court of the United Kingdom — fortolkning af artikel 3 og 16 i Europa-

Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EUT L 158, s. 77) — begrebet »berettiget person« og »lovligt ophold« — britisk statsborger, der ligeledes har irsk statsborgerskab, og som har opholdt sig hele sit liv i Det Forenede Kongerige

Konklusion

1) Artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF skal fortolkes således, at dette direktiv ikke finder anvendelse på en unionsborger, som aldrig har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, som altid har haft ophold i en medlemsstat, hvor vedkommende er statsborger, og som desuden er statsborger i en anden medlemsstat.

2) Artikel 21 TEUF finder ikke anvendelse på en unionsborger, som aldrig har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, som altid har haft ophold i en medlemsstat, hvor vedkommende er statsborger, og som desuden er statsborger i en anden medlemsstat, for så vidt som denne borgers situation ikke medfører, at en medlemsstat anvender foranstaltninger, som har den virkning, at borgeren fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, som er tillagt ved statussen som unionsborger, eller at denne hindres i at udøve sin ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område.

(¹) EUT C 11 af 16.1.2010.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 5. maj 2011 — Ralph James Bartlett, Natalio Gonzalez Ramos og Jason Michael Taylor mod Secretary of State for Work and Pensions (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Upper Tribunal — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-537/09) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — forordning (EØF) nr. 1408/71 — mobilitetsdelen af en underholdsydelse til handicappede (disability living allowance) — særskilt ydelse — særlig ikke-bidragpligtig ydelse — ikke eksportabel)

(2011/C 186/09)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Upper Tribunal

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Ralph James Bartlett, Natalio Gonzalez Ramos og Jason Michael Taylor

Sagsøgt: Secretary of State for Work and Pensions

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Upper Tribunal — fortolkning af artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149, s. 2), i dens ordlyd umiddelbart før 5. maj 2005 — invaliditetsydelse, der udgøres af en »plejedel«, der tildeles personer, der har behov for personlig bistand, og en »mobilitetsdel«, der er til personer med behov for hjælp til at færdes (»Disability living allowance«) — mulighed for ved anvendelsen af forordningen at anse mobilitetsdelen for en særskilt ydelse — kvalificering af denne ydelse

Konklusion

- 1) Artikel 4, stk. 2a, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 631/2004 af 31. marts 2004, samt i forordning nr. 1408/71 i denne sidste version, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, skal fortolkes således, at »mobilitetsdelen« af underholdsydelsen til handicappede (»disability living allowance«) udgør en særlig ikke-bidragsspligtig kontantydelse som omhandlet i denne bestemmelse og som opført i bilag IIa til disse forordninger.
- 2) Gennemgangen af det tredje spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 10a i forordning nr. 1408/71 i begge de versioner, der finder anvendelse på tvisterne i hovedsagen, for så vidt som denne artikel gør det muligt at betinge tildelingen af »mobilitetsdelen« af underholdsydelsen til handicappede af bopæls- og opholdsbetingelser i Storbritannien.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 5. maj 2011 — De Europæiske Fællesskaber mod Région de Bruxelles-Capitale (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien)

(Sag C-137/10) ⁽¹⁾

(Artikel 207, stk. 2, EF og artikel 282 EF — De Europæiske Fællesskabers repræsentation for de nationale retsinstanter — kompetence tillagt Kommissionen — delegation af repræsentationskompetencen til andre fællesskabsinstitutioner — betingelser)

(2011/C 186/10)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgt: Région de Bruxelles-Capitale

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Conseil d'État — fortolkning af artikel 282 EF og 207, stk. 2, første afsnit, EF — betingelser for, at Kommissionen kan delegerer kompetence til at repræsentere Fællesskabet i retssager til en anden institution — bemyndigelsesens gyldighed, når der ikke ved navns nævnelse er udpeget en fysisk person med beføjelse til at repræsentere den institution, der er delegeret til — den nationale rets kompetence til at træffe afgørelse herom — tvivl om, hvorvidt Rådets vicegeneralsekretær med ansvar for Generalsekretariatets daglige drift gyldigt kan repræsentere Rådet i retssager — overholdelse af princippet om institutionernes organisatoriske autonomi

Konklusion

Den bemyndigelse, hvorved Europa-Kommissionen delegerede sin beføjelse efter artikel 282 EF til at repræsentere De Europæiske Fællesskaber ved en national retsinstant i en retssag, der vedrørte denne institution, til en anden fællesskabsinstitution, var gyldig, uafhængigt af, om bemyndigelsen ved navns nævnelse udpegede en fysisk person, som var beføjet til at repræsentere den institution, der meddelte delegationen. I sådanne tilfælde kunne såvel denne institution som den fysiske person — hvis en sådan var udpeget — give en advokat fuldmagt til at repræsentere Fællesskaberne.

⁽¹⁾ EUT C 63 af 13.3.2010.

⁽¹⁾ EUT C 148 af 5.6.2010.